

РЕШЕНИЕ

№ 23

гр. Ихтиман, 22.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ИХТИМАН, ШЕСТИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Юлиана Ив. Толева

при участието на секретаря Лиана Цв. Тенекева
като разгледа докладваното от Юлиана Ив. Толева Административно
наказателно дело № 20231840200578 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на Т. Й. С., ЕГН: *****, адрес: град С., ул. „З.“ № 30 срещу Наказателно постановление № *Г. на Началника на РУ И., ОДМВР София, с което на жалбоподателя на основание чл. 53 ЗАНН вр. чл. 175, ал. 3, пр. 1 ЗДвП са наложени кумулативно административни наказания „глоба“ в размер на 500,00 лева и „лишаване от правоуправление“ за срок от дванадесет месеца за административно нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП.

В жалбата са изложени бланкетни оплаквания за допуснати процесуални нарушения при съставяне на акта за установяване на административно нарушение и на наказателното постановление. Жалбоподателят твърди, че не е извършил вмененото му нарушение. Възразява, че наложеното наказание е несъразмерно тежко съобразно степента на обществена опасност на извършеното нарушение. Претендира присъждане на разноски.

В отрито съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява, не се представлява.

В открито съдебно заседание въззиваемата страна – Началник на РУ на МВР град И., редовно призована, не изпраща представител по закон или по пълномощие. В кратко писмено становище, придружаващо административно наказателната преписка, иска от съда да потвърди наказателното постановление. В условията на евентуалност релевира възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на насрещната страна.

По допустимостта на жалбата:

Предвид правомощията си настоящата инстанция, констатира, че жалбата е процесуално допустима - депозирана е от надлежно легитимирана страна, насочена е срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и е подадена в законоустановения 14-дневен срок /виж л. 4 от делото/, поради което подлежи на разглеждане по същество.

От фактическа страна:

На 23.04.2019г. за времето от 13:00ч. до 17:00 часа в град И. на първокласен път I-8 в района на 126км с посока на движение град К. свидетелите Г. Д. М. – на длъжност „младши автоконтрольор“ в РУ на МВР И. и Д. Т. Л. – полицейски служител в РУ на МВР И. изпълнявали служебните си задължения по линия контрол на пътното движение. В служебния автомобил с рег. № . било монтирано автоматизирано техническо средство тип TFR-1M № 588 за измерване скоростта на движение на преминаващите моторни превозни средства.

На 23.04.2019г. в 13:38 часа в град И. на първокласен път I-8 в района на 126км с посока на движение град К. жалбоподателят Т. Й. С. управлявал лек автомобил марка „*“, модел „В.“ с рег. № *, собственост на А.Х.Г., като при максимално допустима скорост в населеното място от 50 км/ч лекият автомобил се движил със скорост 102 км/ч, след приспаднал толеранс от 0,3%, което обстоятелство било установено с автоматизирано техническо средство TFR-1M № 588.

След установеното нарушение в скоростта на управление на процесното МПС свидетелят М. извършил справка чрез техническо средство в Автоматизираната информационна система на МВР, при която установил, че управлението от жалбоподателя лек автомобил не е бил пререгистриран в двумесечен срок от смяната на собственика и е със служебно прекратена регистрация.

На жалбоподателя бил съставен акт за установяване на административно нарушение № * бл. № * от 23.04.2019г. от свидетеля Г. М. - на длъжност „младши автоконтрольор“ в РУ И. към ОДМВР София и в присъствието на свидетеля Д. Т. Л. - полицейски служител, затова че на 23.04.2019г. в 13:38 часа в град И. на първокласен път I-8 в района на 126км с посока на движение град К. жалбоподателят Т. Й. С. управлявал лек автомобил марка „*“, модел „В.“ с рег. № *, собственост на А.Х.Г., който автомобил е с прекратена регистрация на основание чл. 143, ал. 15 ЗДвП.

В акта за установяване на административно нарушение е отразено, че е нарушена разпоредбата на чл. 140 ЗДвП, като след съставянето му препис от същия е връчен на С. и е подписан от него без възражения. В срока по чл. 44 ЗАНН не са постъпили писмени възражения срещу съставения АУАН.

Административно наказателната преписка е била изпратена на Районна прокуратура Ихтиман, с оглед преценката за осъществяване на състав на престъпление по чл. 345, ал. 2 вр. ал. 1 НК, като с постановление от 30.05.2019г. по пр. пр. № */2019г. по описа на Районна прокуратура Ихтиман е било отказано образуването на наказателно производство, тъй като Й.Т. С. не е знаел, че управлението от него автомобил е бил с прекратена регистрация, поради което и деянието му не е съставомерно от субективна страна.

След получаване на постановлението на РП Ихтиман е издадено атакуваното наказателно постановление № *г. на Началника на РУ И.,

ОДМВР София с което на основание чл. 53 от ЗАНН вр. чл. 175, ал. 3, пр. 1 ЗДвП, на жалбоподателя С. са наложени кумулативно административни наказания „глоба“ в размер на 500,00 лева и „лишаване от правоуправление“ за срок от дванадесет месеца за административно нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, от свидетеля Г. М. - на длъжност „младши автоконтрольор“ в РУ И. към ОДМВР София и в присъствието на свидетеля Д. Т. Л. - полицейски служител, затова че на 23.04.2019г. в 13:38 часа в град И. на първокласен път I-8 в района на 126км с посока на движение град К. жалбоподателят Т. Й. С. управлявал лек автомобил марка „*“, модел „В.“ с рег. № *, собственост на А.Х.Г., като при извършената справка в масивите на МВР е установено, че превозното средство не е регистрирано по надлежния ред, с което виновно е нарушил чл. 140, ал. 1 ЗДвП.

Препис от наказателното постановление е връчен лично на въззивника на 10.07.2023г., като жалбата, инициирала производството пред настоящата съдебна инстанция, е депозирана в законоустановения 14-дневен срок, видно от входящия номер на жалбата при административно наказващия орган, чрез който е подадена до компетентния съд.

Изложената фактическа обстановка, съдът прие за установена въз основа на приобщените по делото писмени доказателства - акт за установяване на административно нарушение № * бл. № */23.04.2019г., Заповед № 8121з-515/14.05.2018г. на Министъра на вътрешните работи, докладна записка /л.9/, справка от Автоматизирана информационна система на МВР за регистрация и deregистрация на лек автомобил марка марка „*“, модел „В.“ с рег. № * /л.48-49/, както и от събраните по делото гласни доказателства чрез разпита на свидетеля Г. М..

От представената по делото справка от АИС система на МВР- сектор КАТ /л.48 -49/ е видно, че по отношение на процесния лек автомобил е регистриран договор за покупко - продажба от 04.02.2019г., като автомобилът е бил закупен от Й. Т.в С., ЕГН:*****. Съгласно справката автомобилът, управляван от жалбоподателя, е със служебно прекратена регистрация, считано от 07.04.2019г. на основание чл. 143, ал. 15 ЗДвП – поради неизпълнение на задължението на новия собственик на МПВ в двумесечен срок от покупката на автомобила да регистрира същия.

При проведения непосредствен разпит на свидетеля Г. М., установените в акта и възпроизведени впоследствие в наказателното постановление фактически положения са доказани по категоричен и безспорен начин. Показанията на свидетеля са подробни, логични, последователни кореспондират по между си и с останалия доказателствен материал по делото изцяло. Свидетелят М. – актосъставител, възстановява спомен за случая, посочва, че след установено с АТСС нарушение на режима на скоростта на управлявания от жалбоподателя лек автомобил на посочените в АУАН дата и място, където той заедно с колегата си Д. Л. в качеството си на полицейски служители при РУ на МВР И. извършвали проверка за спазване на Закона за движението по пътищата, свидетелят М. извършил справка чрез техническо средство в автоматизираната информационна система на МВР, от която установил, че въпросното МПС е със служебно прекратена регистрация, тъй като след прехвърлянето му на нов собственик, последният не е изпълнил задължението си да пререгистрира превозното средство в указания от закона

двумесечен срок. Свидетелят потвърждава подписа си в АУАН, поддържа констатациите.

Съдът възприема в цялост приобщените по делото по реда на чл. 283 от НПК, писмени доказателства и доказателствени средства, тъй като същите са логични, последователни съответни и не се опровергават при преценката им, както по отделно, така и в тяхната съвкупност, като не са налице основания за дискредитиране, на който и да е от писмените доказателствените източници, събрани в хода на административнонаказателното производство и съдебното следствие. Същите са официални документи, чиято автентичност и достоверност съдът не поставя под съмнение.

При съвкупната преценка и анализ на събрания по делото доказателствен материал настоящият съдебен състав, намира че фактът на извършеното административно нарушение и неговото авторство са доказани по несъмнен начин.

От правна страна:

В административнонаказателното производство съдът е длъжен служебно за издири обективната истина чрез събиране на допустими и относими доказателства, както и приложимия материален закон. Съдът осъществява контрол за законосъобразност на издадените от административен орган наказателни постановления, тоест дали правилно е приложен материалния и процесуалния закон.

Предвид правомощията си настоящата инстанция, констатира, че жалбата е процесуално допустима - депозирана е от надлежно легитимирана страна, в преклузивния 14-дневен срок за обжалване по чл. 59, ал. 2 ЗАНН и е насочена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е **основателна**.

При съставянето на АУАН и издаването на НП не са нарушени сроковете по чл. 34 от ЗАНН. АУАН е издаден на 23.04. 2019г. за нарушение, извършено на 23.04.2019г., а НП – на 13.06.2019г., тоест преди изтичането на давностните срокове, предвидени в чл. 34 ЗАНН.

Този съдебен състав намира за безпредметно да изследва и обсъжда въпроса за материалната компетентност на органа, издал наказателното постановление, както и дали в производството по съставяне на АУАН и издаване на НП са допуснати съществени процесуални нарушения, които са обуславят отмяната на атакувания санкционен акт и дали правилно е приложен материалния закон, тъй като е изтекла абсолютната давност за преследване на вмененото на жалбоподателя нарушение.

Съгласно разпоредбата на чл. 11 ЗАНН "По въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, доколкото в този закон не се предвижда друго", т. е. в административнонаказателните производства субсидиарно се прилагат институтите, регламентирани в НК, относно обстоятелствата, изключващи отговорността. Такъв характер безспорно има давността за реализиране на отговорността като материалноправен институт. На първо място това произтича от характера ѝ на препятстващо реализирането на отговорността обстоятелство, тъй като съгласно чл. 24, т. 3 НПК давността е една от предпоставките, при наличието на които наказателното производство следва

да бъде прекратено. На следващо място законодателят е предвидил, че след изтичане на определени в закона срокове реализирането на наказателната отговорност се преклудира. На по-голямо основание това следва да се отнася и по отношение на административните нарушения, които по правило са деяния с по-ниска обществена опасност. От тук следва изводът, че доколкото в ЗАНН липсват изрични разпоредби в тази насока, по въпросите свързани с изтичането, спирането и прекъсването на давностните срокове, както и относно т. нар. абсолютни давностни срокове приложение намират разпоредбите на чл. 80 и следващите на Наказателния кодекс. В същия смисъл е и Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2014 г. на ОСНК и ОСС на Втора колегия на ВАС, според което разпоредбата на чл. 11 ЗАНН препраща към уредбата относно погасяване на наказателното преследване по давност в НК. В частност в процесния случай следва да се приложи разпоредбата на чл. 81, ал. 3, вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК – административнонаказателното производство следва да се счита погасено по давност (независимо от спирането или прекъсването) след изтичане на срок, надвишаващ четири години и половина, считано от датата на извършване на нарушението.

Съдът счита, че е изтекла абсолютната погасителна давност за преследване на вмененото на жалбоподателя административно нарушение, което е извършено на 23.04.2019 г., поради което съобразно чл. 81, ал. 3, вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК абсолютната давност е изтекла на 23.10.2023г. С оглед на това съдът счита, че НП следва да бъде отменено, а административнонаказателното производство прекратено.

По разноските:

С оглед изхода на спора с право на разноси разполага жалбоподателя. Същият е претендирал в жалбата присъждане на разноси, но не е представил доказателства за извършени такива, поради което не следва да му се присъждат разноси.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № *г. на Началника на РУ И., ОДМВР София, с което на Т. Й. С., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ул. „З.“ № 30 на основание чл. 53 ЗАНН вр. чл. 175, ал. 3, пр. 1 ЗДвП са наложени кумулативно административни наказания „глоба“ в размер на 500,00 лева и „лишаване от правоуправление“ за срок от дванадесет месеца за административно нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП.

ПРЕКРАТЯВА административно наказателното производство, по което е издадено Наказателно постановление № *г. на Началника на РУ И., ОДМВР София

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд София област в 14 дневен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Ихтиман: _____